

JULIA QUINN

Η ΦΙΟΡΙΤΟΥΡΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

μετάφραση
Νέλλα Γιατράκου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

*Στην Παμ Σπένγκλερ-Τζαφί. Είσαι θεά από κάθε άποψη.
Και στον Πολ, παρόλο που όταν του ζήτησα
ιατρικές συμβουλές για να σώσω τον άρρωστο ήρωά μου
μου απάντησε «πρέπει να πεθάνει».*

Πρόλογος

Ο Μάρκους Χόλροϊντ ήταν πάντα μόνος.

Η μητέρα του είχε πεθάνει όταν ήταν τεσσάρων ετών, όμως παραδόξως αυτό δεν είχε μεγάλο αντίκτυπο στη ζωή του. Η κόμησσο του Τσάτερις ανέτρεφε τον γιο της όπως είχε κάνει και η δική της μητέρα – από μακριά. Δεν ήταν ανεύθυνη. Φρόντιζε με μεγάλη προσοχή να βρει την καλύτερη γκουβερνάντα για τον νέο κληρονόμο του συζύγου της και ήταν περήφανη γι' αυτό. Η δεσποινίς Πιμ βρισκόταν στο τέλος της πέμπτης δεκαετίας της ζωής της και είχε εργαστεί για δύο δούκες και έναν υποκόμη. Η λαίδη Τσάτερις άφησε το μωρό της στα χέρια της Πιμ, της υπενθύμισε ότι ο κόμης είχε δυσανεξία στις φράουλες, κάτι που πιθανότατα ίσχυε και για το μωρό, και έφυγε για να απολαύσει τη σεζόν στο Λονδίνο.

Μέχρι την ημέρα του θανάτου της ο Μάρκους είχε δει τη μητέρα του επτά φορές ακριβώς. Ο λόρδος Τσάτερις αγαπούσε τη ζωή στην εξοχή περισσότερο από τη γυναίκα του και βρισκόταν συχνά στο Φένσμωρ, στη δαιδαλώδη έπαυλη σε στιλ Τυδώρ στο βόρειο Κέιμπριτζσαϊρ το οποίο θεωρούσαν σίτιτι τους πολλές γενιές Χόλροϊντ. Όμως ανέθρεφε τον γιο του όπως τον είχε

αναθρέψει ο δικός του πατέρας. Πράγμα που σήμαινε ότι, εκτός από το να φροντίσει να ανέβει το αγόρι σε άλογο στην ηλικία των τριών ετών, δεν έβλεπε για ποιο λόγο θα έπρεπε να ασχοληθεί μαζί του μέχρι να φτάσει σε μια ηλικία που θα μπορούσε να κάνει μια αρκετά ενδιαφέρουσα συζήτηση.

Ο κόμης δεν ήθελε να ξαναπαντρευτεί, παρόλο που τον είχαν προειδοποιήσει ότι έπρεπε να αποκτήσει άλλον έναν απόγονο. Όταν κοίταζε τον Μάρκου, έβλεπε ένα έξυπνο αγόρι με αθλητικές ικανότητες και αρκετά καλή εμφάνιση. Όμως το πιο σημαντικό ήταν ότι ήταν υγιής σαν άλογο. Καθώς δεν πίστευε ότι ο Μάρκου μπορεί να πέθαινε, δεν έβρισκε τον λόγο να υποβάλει για άλλη μια φορά τον εαυτό του στην αναζήτηση συζύγου και ακόμα χειρότερα σε μια νέα σύζυγο. Έτσι αποφάσισε να επενδύσει στον γιο του.

Ο Μάρκου είχε τους καλύτερους δασκάλους. Είχε λάβει την καλύτερη εκπαίδευση που μπορούσε να έχει ένας αριστοκράτης. Μπορούσε να αναγνωρίσει όλη την τοπική χλωρίδα και πανίδα, ίππευε σαν να είχε γεννηθεί πάνω στη σέλα και, παρόλο που δεν θα κέρδιζε σε διαγωνισμό σκοποβολής και τοξοβολίας, οι επιδόσεις του ήταν πολύ πάνω του μετρίου. Μπορούσε να κάνει σύνθετες μαθηματικές πράξεις χωρίς ούτε ένα λάθος και ήξερε να διαβάξει λατινικά και ελληνικά.

Και όλα αυτά στην ηλικία των δώδεκα ετών.

Ηλικία κατά την οποία ο πατέρας του θεώρησε, συμπτωματικά ίσως, ότι μπορούσε να κάνει μια ενδιαφέρουσα συζήτηση.

Την ίδια εποχή ο πατέρας του αποφάσισε ότι, για να κάνει το επόμενο βήμα στην εκπαίδευσή του, ο Μάρκου έπρεπε να φύγει από το Φένσμωρ και να πάει στο Ίτον, όπου λάμβαναν την επίσημη μόρφωσή τους όλοι οι άντρες της οικογένειας Χόλροϊντ. Αυτό αποδείχτηκε το πιο ευτυχές και ευχάριστο γεγονός στη ζωή του

αγοριού, αφού αυτό που δεν είχε ο Μάρκος Χόλροϊντ, κληρονόμος του κόμη του Τσάτερις, ήταν οι φίλοι.

Δεν είχε ούτε έναν φίλο.

Στο βόρειο Κέμπριτζσαϊρ δεν υπήρχαν αγόρια κατάλληλα για να παίζει μαζί τους ο Μάρκος. Η πιο κοντινή αριστοκρατική οικογένεια ήταν οι Κρόουλαντ, αλλά είχαν μόνο κόρες. Η επόμενη πιο κοντινή οικογένεια ήταν γαιοκτήμονες, κάτι που θα ήταν αποδεκτό δεδομένων των συνθηκών, όμως οι γιοι είχαν τελείως διαφορετικές ηλικίες από τον Μάρκος. Ο λόρδος Τσάτερις δεν δεχόταν να συγχρωτίζεται ο γιος του με χωρικούς, κι έτσι απλώς προσέλαβε κι άλλους δασκάλους. Ένα πολυάσχολο αγόρι δεν μπορούσε να νιώθει μοναξιά, και άλλωστε δεν ήταν δυνατόν να θέλει ο δικός του γιος να τρέχει στους αγρούς με το άτακτο τσούρμιο του φούρναρη.

Αν ο κόμης είχε ρωτήσει τον Μάρκος, μπορεί να είχε πάρει διαφορετική απάντηση. Όμως ο κόμης έβλεπε τον γιο του μία φορά την ημέρα, πριν από το δείπνο. Η συνάντηση διαρκούσε δέκα λεπτά και μετά ο Μάρκος πήγαινε στο δωμάτιό του και ο πατέρας του στην τραπεζαρία και αυτό ήταν όλο.

Δεν ήταν περίεργο που ο Μάρκος δεν ήταν δυστυχής στο Ίτον. Σίγουρα δεν είχε ιδέα πώς να συναναστραφεί τους συμμαθητές του. Την πρώτη μέρα, όταν όλα τα άλλα αγόρια έτρεχαν σαν άγριοι (όπως είπε ο υπηρέτης του πατέρα του που τον πήγε εκεί), ο Μάρκος στεκόταν στην άκρη προσπαθώντας να μην τα κοιτάζει, δείχνοντας σαν να ήθελε να μείνει όντως στην άκρη, κοιτάζοντας από την άλλη μεριά. Δεν ήξερε πώς να συμπεριφερθεί. Δεν ήξερε τι να πει.

Όμως ο Ντάνιελ Σμάιθι-Σμιθ ήξερε.

Ο Ντάνιελ Σμάιθι-Σμιθ ήταν ο κληρονόμος του κόμη του Γουίνστοντ και είχε πέντε αδέρφια και τριάντα δύο πρώτα ξαδέλφια.

Αν υπήρχε ένα αγόρι που ήξερε πώς να τα πηγαίνει καλά με τα άλλα παιδιά, ήταν αυτό. Μέσα σε λίγες ώρες είχε γίνει ο αδιαμφισβήτητος βασιλιάς των νεαρότερων αγοριών του Ίτον. Είχε κάτι – ένα χαλαρό χαμόγελο, μια ευχάριστη αυτοπεποίθηση, μια απόλυτη έλλειψη συστολής. Ήταν γεννημένος ηγέτης και μπορούσε να παίρνει αποφάσεις όσο γρήγορα έκανε αστεία.

Και το κρεβάτι του ήταν ακριβώς δίπλα στον Μάρκουσ.

Έγιναν κολλητοί φίλοι και, όταν ο Ντάνιελ τον κάλεσε στο σπίτι του στις πρώτες τους διακοπές, ο Μάρκουσ πήγε. Η οικογένεια του Ντάνιελ ζούσε στο Γουίπλ Χιλ που δεν απείχε πολύ από το Γουίνσορ, έτσι του ήταν εύκολο να πηγαίνει τακτικά στο σπίτι του. Ο Μάρκουσ από την άλλη... Βέβαια δεν ζούσε στη Σκοτία, αλλά χρειαζόταν πάνω από μια μέρα για να φτάσει στο βόρειο Κέιμπριτζσαϊρ. Επιπλέον ο πατέρας του δεν είχε επιστρέψει ποτέ σπίτι για τις ολιγοήμερες αργίες και δεν έβλεπε για ποιο λόγο έπρεπε να το κάνει ο γιος του.

Έτσι, όταν έφτασε η δεύτερη αργία και ο Ντάνιελ τον κάλεσε πάλι στο σπίτι του, ο Μάρκουσ πήγε.

Και μετά ξανά.

Και ξανά.

Και ξανά, μέχρι που έφτασε να περνάει περισσότερο χρόνο με τους Σμάιθι-Σμιθ παρά με τη δική του οικογένεια.

Βέβαια η οικογένειά του αποτελούνταν από ένα μόνο άτομο, όμως ο Μάρκουσ σκεφτόταν (κάτι που συνέβαινε αρκετά συχνά) ότι περνούσε περισσότερο χρόνο με κάθε μέλος της οικογένειας Σμάιθι-Σμιθ παρά με τον ίδιο του τον πατέρα.

Ακόμα και με την Ονόρια.

Η Ονόρια ήταν η μικρότερη αδελφή του Ντάνιελ. Σε αντίθεση με τους υπόλοιπους Σμάιθι-Σμιθ, δεν είχε αδέρφια κοντά στην ηλικία της. Ήταν η μικρότερη με πέντε χρόνια διαφορά, ένα

ευτυχές ατύχημα με το οποίο έκλεισε η υπέροχη αναπαραγωγική σταδιοδρομία της λαίδης Γούνιστεντ.

Όμως πέντε χρόνια ήταν μεγάλη διαφορά, ιδιαίτερα όταν κάποιος ήταν έξι χρονών, όσο δηλαδή ήταν η Ονόρια όταν τη γνώρισε ο Μάρκος. Οι τρεις μεγαλύτερες αδελφές της ήταν ήδη παντρεμένες ή αρραβωνιασμένες και η Σάρλοτ που ήταν έντεκα χρονών δεν ήθελε καμία σχέση μαζί της. Το ίδιο ίσχυε και για τον Ντάνιελ, όμως η απουσία του ήταν ο λόγος για την υπερβολική αδυναμία που του είχε και για το γεγονός ότι όταν επέστρεφε στο σπίτι τον ακολουθούσε παντού σαν κουτάβι.

«Μην την κοιτάξεις στα μάτια», είχε πει ο Ντάνιελ στον Μάρκος καθώς προσπαθούσαν να την αποφύγουν πηγαίνοντας προς τη λίμνη. «Αν αναγνωρίσεις την παρουσία της θα μπλέξουμε».

Περπατούσαν αποφασιστικά κοιτάζοντας μπροστά. Πήγαιναν για ψάρεμα και την τελευταία φορά που είχε πάει μαζί τους η Ονόρια είχε πετάξει όλα τα σκουλήκια.

«Ντάνιελ!» φώναξε.

«Αγνόησέ τη», μουρμούρισε ο Ντάνιελ.

«Ντάνιελ!» Αυτή τη φορά τσίριξε.

Ο Ντάνιελ μόρφασε. «Πιο γρήγορα», είπε. «Αν μπορούμε στο δάσος δεν θα μας βρει».

«Ξέρει πού είναι η λίμνη», αναγκάστηκε να επισημάνει ο Μάρκος.

«Ναι, αλλά...»

«Ντάνιελ!»

«...ξέρει ότι η μητέρα θα τη φάει ζωντανή αν μπει μόνη της στο δάσος. Ακόμα κι αυτή δεν είναι τόσο ανόητη ώστε να προκαλέσει τη μητέρα».

«Ντάν...» Σταμάτησε. Και μετά, με μια φωνή τόσο αξιολύπητη που ήταν αδύνατον να μη γυρίσεις, είπε: «Μάρκος;»

Γύρισε.

«Όχιuuuuuu!» βόγκηξε ο Ντάνιελ.

«Μάρκουσ!» φώναξε χαρούμενα η Ονόρια. Προχώρησε χοροπηδώντας προς το μέρος τους και σταμάτησε απότομα μπροστά τους. «Τι κάνετε;»

«Πάμε για ψάρεμα», γρύλισε ο Ντάνιελ, «και δεν θα έρθεις μαζί μας».

«Μα μου αρέσει το ψάρεμα».

«Κι εμένα όταν δεν είσαι εκεί».

Η μικρή συνοφρυώθηκε.

«Μη βάλεις τα κλάματα», έσπευσε να πει ο Μάρκουσ.

Ο Ντάνιελ παρέμεινε ατάραχος. «Προσποιείται».

«Δεν προσποιούμαι!»

«Μη βάλεις τα κλάματα», επανέλαβε ο Μάρκουσ λες κι αυτό ήταν το πιο σημαντικό.

«Δεν θα κλάψω», είπε πεταρίζοντας τις βλεφαρίδες της, «αν με αφήσετε να έρθω μαζί σας».

Πώς ήξερε ένα κοριτσάκι έξι χρονών να πεταρίζει τις βλεφαρίδες του; Ίσως όμως και να μην ήξερε, αφού μια στιγμή αργότερα άρχισε να στριφογυρίζει και να τρίβει το μάτι της.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Ντάνιελ.

«Κάτι μπήκε στο μάτι μου».

«Μπορεί να είναι καμιά μύγα», είπε πονηρά ο Ντάνιελ.

Η Ονόρια ούρλιαξε.

«Ίσως αυτή να μην ήταν η καταλληλότερη κουβέντα», είπε ο Μάρκουσ.

«Βγάλ' τη! Βγάλ' τη!» τσίριζε η Ονόρια.

«Ηρέμησε», είπε ο Ντάνιελ. «Είσαι μια χαρά».

Όμως εκείνη συνέχισε να φωνάζει και να χτυπάει το πρόσωπό της με τα χέρια της. Στο τέλος ο Μάρκουσ άρπαξε τα χέρια της

και ακινητοποίησε εντελώς το κεφάλι της φέρνοντάς τα στους κροτάφους της. «Ονόρια!» είπε αυστηρά. «Ονόρια!»

Ανοιγόκλεισε τα μάτια της, της ξέφυγε μια πνιχτή κραυγή και τελικά έμεινε ακίνητη.

«Δεν υπάρχει μύγα», της είπε.

«Μα...»

«Μάλλον ήταν κάποια βλεφαρίδα».

Το στόμα της σχημάτισε ένα μικρό όμφρον.

«Να σε αφήσω τώρα;»

Έγνεψε.

«Δεν θα αρχίσεις να φωνάζεις πάλι;»

Κούνησε το κεφάλι της.

Ο Μάρκος την άφησε σιγά σιγά κι έκανε ένα βήμα πίσω.

«Μπορώ να έρθω μαζί σας;»

«Όχι!» ούρλιαξε ο Ντάνιελ.

Και η αλήθεια ήταν ότι ούτε ο Μάρκος την ήθελε στην παρέα τους. Ήταν έξι χρονών. Και κορίτσι. «Θα είμαστε πολύ απασχολημένοι», είπε, χωρίς όμως τον αγανακτισμένο τόνο του Ντάνιελ.

«Σε παρακαλώ;»

Ο Μάρκος βόγκηξε. Έδειχνε τόσο δυστυχισμένη όπως στεκόταν εκεί, με τα δάκρυα να κυλούν στα μάγουλά της.

Τα ανοιχτά καστανά μαλλιά της είχαν χωρίστρα στο πλάι, ήταν πιασμένα πίσω με ένα κοκαλάκι και έπεφταν ίσια και άτονα μέχρι τους ώμους της. Και τα μάτια της, που είχαν σχεδόν το ίδιο χρώμα με του Ντάνιελ –ένα μαγευτικό ανοιχτό μοβ μπλε χρώμα–, ήταν τεράστια και υγρά και...

«Σου είπα να μην την κοιτάξεις στα μάτια», γκρίνιαξε ο Ντάνιελ.

Ο Μάρκος βόγκηξε. «Ίσως μόνο γι' αυτή τη φορά».

«Τι καλά!» Πήδηξε στον αέρα σαν ξαφνιασμένη γάτα και

μετά έκανε τον Μάρκουσ μια παρορμητική –αλλά ευτυχώς γρήγορη– αγκαλιά. «Σ' ευχαριστώ, Μάρκουσ! Σ' ευχαριστώ! Είσαι ο καλύτερος! Ο καλύτερος από όλους!» Μετά μισόκλεισε τα μάτια της κι έριξε στον Ντάνιελ ένα βλέμμα που θύμιζε τρομαχτικά βλέμμα ενηλίκου. «Σε αντίθεση με σένα».

Το ύφος του ήταν εξίσου μοχθηρό. «Είμαι περήφανος που είμαι ο χειρότερος».

«Δεν με ενδιαφέρει». Άρπαξε τον Μάρκουσ από το χέρι. «Πάμε;»

Κοίταξε το χέρι της πάνω στο δικό του. Ήταν μια εντελώς άγνωστη αίσθηση. Μια ξένη και κάπως δυσάρεστη αίσθηση άρχισε να σαλεύει μέσα στο στήθος του και με καθυστέρηση κατάλαβε ότι ήταν πανικός. Δεν θυμόταν την τελευταία φορά που κάποιος τον είχε πιάσει από το χέρι. Η γκουβερνάντα του ίσως; Όχι, εκείνη τον άρπαζε από τον καρπό. Έτσι τον κρατούσε καλύτερα, την είχε ακούσει να λέει στην οικονόμο.

Ο πατέρας του; Μήπως η μητέρα του πριν πεθάνει;

Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά κι ένωσε το χεράκι της Ονόρια να γλιστράει μέσα στο δικό του. Μάλλον είχε ιδρώσει ή ίσως είχε ιδρώσει εκείνη, όμως ήταν σχεδόν σίγουρος ότι ήταν αυτός.

Χαμήλωσε το βλέμμα του και την κοίταξε. Του χαμογελούσε πλατιά.

Άφησε το χέρι της. «Ε, πρέπει να ξεκινήσουμε», είπε αμήχανα, «όσο έχει ακόμη φως».

Οι δύο Σμάιθι-Σμιθ τον κοίταξαν όλο περιέργεια. «Ούτε μεσημέρι δεν είναι ακόμη», είπε ο Ντάνιελ. «Πόσες ώρες θα ψαρεύουμε;»

«Δεν ξέρω», είπε ο Μάρκουσ και ο τόνος του ήταν αμυντικός. «Μπορεί να μας πάρει αρκετή ώρα».

Ο Ντάνιελ κούνησε το κεφάλι του. «Ο πατέρας μόλις γέμισε

τη λίμνη. Αρκεί να κουνήσεις την μπότα σου μέσα στο νερό για να πιάσεις ψάρι».

Της ξέφυγε μια χαρούμενη πνιχτή κραυγή.

Ο Ντάνιελ γύρισε αμέσως προς το μέρος της. «Ούτε που να το σκέφτεσαι».

«Μα...»

«Αν οι μπότες μου πλησιάσουν στο νερό, σου ορκίζομαι ότι θα σε πνίξω και θα σε κόψω κομματάκια».

Σούφρωσε τα χείλη της και χαμήλωσε το βλέμμα της μουρμουρίζοντας: «Τις δικές μου μπότες σκεφτόμουν».

Ένα γελάκι ξέφυγε από τα χείλη του Μάρκου. Η Ονόρια σήκωσε το κεφάλι της και τον κοίταξε δείχνοντας προδομένη.

«Θα πρέπει να είναι ένα πολύ μικρό ψάρι», είπε γρήγορα ο Μάρκος.

Δεν φάνηκε να ικανοποιείται από το σχόλιό του.

«Δεν μπορείς να τα φας όταν είναι τόσο μικρά», είπε. «Είναι όλο κόκαλα».

«Πάμε», μурμουύρισε ο Ντάνιελ. Και αυτό έκαναν διασχίζοντας το δάσος, ενώ τα ποδαράκια της Ονόρια αγωνίζονταν να τους προλάβουν.

«Δεν μου αρέσουν τα ψάρια», είπε η Ονόρια, που φλυαρούσε ασταμάτητα. «Έχουν απαίσια γεύση και μυρίζουν ψαρίλα...»

Και στην επιστροφή:

«...εξακολουθώ να πιστεύω ότι εκείνο το ροζ ήταν αρκετά μεγάλο για να φαγωθεί. Αν σου αρέσει το ψάρι δηλαδή, αλλά σε μένα δεν αρέσει. Αν όμως σου αρέσει...»

«Μην την ξανακαλέσεις να έρθει μαζί μας», είπε ο Ντάνιελ στον Μάρκος.

«...όμως εμένα δεν μου αρέσει. Νομίζω βέβαια ότι αρέσει στη μητέρα και είμαι σίγουρη ότι θα της άρεσε ένα ροζ ψάρι...»

«Δεν θα το κάνω», τον διαβεβαίωσε ο Μάρκος. Η μικρή τον είχε εξαντλήσει.

«...παρόλο που δεν θα άρεσε στη Σάρλοτ. Η Σάρλοτ απεχθάνεται το ροζ. Δεν το φοράει ποτέ. Λέει ότι την κάνει να δείχνει χλωμή. Δεν ξέρω τι είναι αυτό, αλλά ακούγεται δυσάρεστο. Εμένα μου αρέσει το χρώμα της λεβάντας».

Τους ξέφυγαν δύο όμοιοι αναστεναγμοί. Θα είχαν συνεχίσει να περπατάνε, αλλά η Ονόρια πήδηξε μπροστά τους χαμογελώντας. «Ταιριάζει με τα μάτια μου», είπε.

«Το ψάρι;» ρώτησε ο Μάρκος κοιτάζοντας τον κουβά που κρατούσε στο χέρι του. Μέσα του βρίσκονταν τρεις μεγάλες πέστροφες. Θα ήταν περισσότερες, αλλά η Ονόρια είχε κλοπήσει κατά λάθος τον κουβά στέλνοντας τα δύο μεγαλύτερα ψάρια που είχε πιάσει ο Μάρκος πίσω στη λίμνη.

«Όχι, δεν με ακούς;»

Ο Μάρκος θα θυμόταν για πάντα εκείνη τη στιγμή. Ήταν η πρώτη φορά που ερχόταν αντιμέτωπος με το πιο ενοχλητικό από τα γυναικεία κόλπα: την ερώτηση για την οποία υπήρχαν μόνο λάθος απαντήσεις.

«Το χρώμα της λεβάντας ταιριάζει με τα μάτια μου», συνέχισε η Ονόρια με μεγάλη σιγουριά. «Μου το είπε ο πατέρας μου».

«Τότε θα είναι αλήθεια», είπε ανακουφισμένος ο Μάρκος.

Στριφογύρισε μια τούφα μαλλιά γύρω από το δάχτυλό της, αλλά μόλις την άφησε η μπούκλα ίσωσε. «Το καφέ ταιριάζει με τα μαλλιά μου, αλλά εγώ προτιμώ το μοβ της λεβάντας».

Ο Μάρκος άφησε κάτω τον κουβά. Ήταν βαρύς και το χερούλι τού έκοβε την παλάμη.

«Οχ, όχι», είπε ο Ντάνιελ αρπάζοντας τον κουβά και δίνοντάς τον στον Μάρκος. «Πάμε σπίτι». Αγριοκοίταξε την Ονόρια. «Φύγε από μπροστά μας».

«Γιατί είσαι ευγενικός με όλους εκτός από μένα;» τον ρώτησε.

«Επειδή είσαι τοιμπούρι», της φώναξε. Ήταν αλήθεια, αλλά ο Μάρκος τη λυπόταν. Κάποιες φορές. Πρακτικά η Ονόρια ήταν μοναχοπαιδί και ο Μάρκος ήξερε πώς ήταν αυτό. Το μόνο που ήθελε ήταν να συμμετέχει, να τη συμπεριλαμβάνουν στα παιχνίδια και τα πάρτι και όλες εκείνες τις δραστηριότητες για τις οποίες η οικογένειά της της έλεγε ότι ήταν πολύ μικρή.

Η Ονόρια δέχτηκε τη λεκτική επίθεση χωρίς να κουνήσει ούτε βλέφαρο. Στεκόταν ακίνητη και κοίταζε τον αδελφό της μοχθηρά. Μετά πήρε μια βαθιά, ηχηρή ανάσα από τη μύτη.

Ο Μάρκος ευχήθηκε να είχε ένα μαντίλι.

«Μάρκος», είπε γυρνώντας προς το μέρος του, όχι τόσο για να τον κοιτάξει αλλά για να γυρίσει την πλάτη της στον αδελφό της. «Θα ήθελες να κάνουμε ένα πάρτι με τσάι;»

Ο Ντάνιελ γέλασε ειρωνικά.

«Θα φέρω τις καλύτερες κούκλες μου», είπε με μεγάλη σοβαρότητα.

Θεέ μου, στιδήποτε εκτός από αυτό.

«Και θα έχει κέικ», πρόσθεσε με μια καθωσπρέπει φωνούλα που τον κατατρόμαξε.

Ο Μάρκος έριξε ένα πανικόβλητο βλέμμα στον Ντάνιελ, ο οποίος όμως δεν έσπευσε να τον βοηθήσει.

«Λοιπόν;» επέμεινε η Ονόρια.

«Όχι», ξεστόμισε ο Μάρκος.

«Όχι;» Τον κοίταξε με γουρλωμένα μάτια.

«Δεν μπορώ. Είμαι απασχολημένος».

«Με τι;»

Ο Μάρκος ξερόβηξε δύο φορές. «Με διάφορα πράγματα».

«Τι είδους πράγματα;»

«Διάφορα», είπε και αμέσως ένιωσε απαίσια γιατί δεν ήθελε

να έχει ακουστεί τόσο απότομος. «Ο Ντάνιελ κι εγώ έχουμε σχέδια».

Έδειχνε πληγωμένη. Το κάτω χέιλος της άρχισε να τρέμει και για πρώτη φορά ο Μάρκους πίστεψε ότι δεν προσποιούνταν.

«Δυπάμαι», πρόσθεσε. Το τελευταίο που ήθελε ήταν να την πληγώσει. Όμως για όνομα του Θεού, πάρτι για τσάι! Δεν υπήρχε ούτε ένα δωδεκάχρονο αγόρι σε όλο τον κόσμο που να ήθελε να συμμετέχει σε ένα πάρτι για τσάι.

Με κούκλες.

Ο Μάρκους ανατρίχιασε.

Το πρόσωπο της Ονόρια ήταν κατακόκκινο από την οργή καθώς γύριζε να αντικρίσει τον αδελφό της. «Εσύ τον έβαλες να το πει αυτό».

«Εγώ δεν είπα λέξη», απάντησε ο Ντάνιελ.

«Σας μισώ», είπε χαμηλόφωνα. «Σας μισώ και τους δύο». Και μετά φώναξε. «Σας μισώ! Ειδικά εσένα, Μάρκους! Πραγματικά σε μισώ!»

Ύστερα γύρισε τρέχοντας στο σπίτι όσο γρήγορα της επέτρεπαν τα κοντά κοκαλιάρικα ποδαράκια της, δηλαδή καθόλου γρήγορα.

Ο Μάρκους και ο Ντάνιελ έμειναν να την κοιτάζουν αμίλητοι.

Όταν την είδαν να φτάνει στο σπίτι, ο Ντάνιελ έγενεψε λέγοντας: «Σε μισεί. Είσαι και επίσημα μέλος της οικογένειας».

Και όντως ήταν· από εκείνη τη στιγμή.

Μέχρι την άνοιξη του 1821, όταν ο Ντάνιελ τα κατέστρεψε όλα.

Κεφάλαιο Ένα

Μάρτιος 1824

Κέμπριτζ, Αγγλία

Η λαιδή Ονόρια Σμάιθι-Σμιθ ήταν απελπισμένη. Ήθελε απεγνωσμένα μια ηλιόλουστη μέρα, έναν σύζυγο και –σκέφτηκε κοιτάζοντας τα κατεστραμμένα μπλε γοβάκια της και αναστενάζοντας– ένα ζευγάρι καινούρια παπούτσια.

Σωριάστηκε στον πέτρινο πάγκο έξω από το καπνοπωλείο και πίεσε την πλάτη της στον τοίχο πίσω της προσπαθώντας απεγνωσμένα (πάλι αυτή η απαισία λέξη) να χωρέσει ολόκληρη κάτω από το σκέπαστρο. Έκανε κατακλυσμό. Κατακλυσμό. Δεν ψιχάλιζε, δεν έβρεχε απλώς, έριχνε καρεκλοπόδαρα, πολυθρόνες και καναπέδες.

Με αυτόν τον ρυθμό δεν θα της έκανε εντύπωση αν έπεφτε από τον ουρανό και κανένα τραπέζι.

Και βρομούσε. Η Ονόρια νόμιζε ότι η μυρωδιά που την ενοχλούσε περισσότερο ήταν των πούρων, όμως η μούχλα ήταν πολύ χειρότερη και οι εξωτερικοί τοίχοι του Καπνοπωλείου για Επιλεκτικούς Κυρίους που δεν τους Ένοιαζε αν θα Κιτρινίζαν τα Δόντια τους του κυρίου Χίλφορντ ήταν καλυμμένοι με μια ύποπτη μαύρη ουσία που μύριζε θάνατο.

Αλήθεια, μπορούσε να βρεθεί σε χειρότερη θέση;

Ναι. Και βέβαια μπορούσε. Αφού ήταν ολομόναχη και μέσα σε μισό λεπτό η βροχή είχε γίνει από ψιγάλα κατακλυσμός. Η υπόλοιπη παρέα με την οποία είχε βγει για ψώνια βρισκόταν μέσα στην ευχάριστη ζεστή ατμόσφαιρα του Καταστήματος Πολυτελείας για Κορδέλες και Διακοσμητικά της κυρίας Πίλαστερ, που, εκτός από το ότι ήταν γεμάτο με όμορφα δαντελωτά εμπορεύματα, μύριζε και πολύ καλύτερα από το κατάστημα του κυρίου Χίλφορντ.

Η κυρία Πίλαστερ πουλούσε αρώματα. Αποξηραμένα ροδοπέταλα και μικρά κεριά με άρωμα βανίλιας.

Ο κύριος Χίλφορντ καλλιεργούσε μούχλα.

Η Ονόρια αναστέναξε. Αυτή ήταν η ζωή της.

Είχε καθυστερήσει μπροστά στη βιτρίνα ενός βιβλιοπωλείου λέγοντας στις φίλες της ότι θα τις συναντούσε σε δύο λεπτά στο κατάστημα της κυρίας Πίλαστερ. Τα δύο λεπτά έγιναν πέντε και την ώρα που ήταν έτοιμη να διασχίσει τον δρόμο είχαν ανοίξει οι ουρανοί και η Ονόρια, μη έχοντας άλλη επιλογή, είχε αναζητήσει καταφύγιο κάτω από το μοναδικό σκέπαστρο στη νότια πλευρά του κεντρικού δρόμου του Κέιμπριτζ.

Κοίταζε θλιμμένη τη βροχή που έπεφτε με δύναμη στον δρόμο. Οι σταγόνες χτυπούσαν στο πλακόστρωτο με δύναμη και αναπηδούσαν σαν μικρές εκρήξεις. Ο ουρανός γινόταν όλο και πιο σκούρος και, αν η Ονόρια θεωρούνταν ότι ήξερε τον αγγλικό καιρό, σε λίγο θα άρχιζε να φυσάει δυνατά αχρηστεύοντας το αξιολύπητο καταφύγιό της κάτω από την τέντα του κυρίου Χίλφορντ.

Σύφρωσε δυσαρεστημένη τα χείλη της και κοίταξε τον ουρανό με μισόκλειστα μάτια.

Τα πόδια της ήταν βρεγμένα.

Και κρύωνε.

Και σε ολόκληρη τη ζωή της δεν είχε βγει ποτέ, ούτε μια φορά, από τα σύνορα της Αγγλίας, γεγονός που σήμαινε ότι ήξερε αρκετά καλά τον αγγλικό καιρό και γι' αυτό γνώριζε ότι σε περίπου τρία λεπτά θα βρισκόταν σε ακόμα πιο δυσχερή θέση.

Πράγμα που είχε θεωρήσει αδύνατον.

«Ονόρια;»

Ανοιγόκλεισε τα μάτια της και το βλέμμα της πήγε από τον ουρανό στην άμαξα που είχε σταματήσει ακριβώς μπροστά της.

«Ονόρια;»

Την ήξερε αυτή τη φωνή. «Μάρκουσ;»

Για όνομα του Θεού, μόνο αυτό της έλειπε. Ο Μάρκουσ Χόλροϊντ, δούκας του Τσάτερις, χαρούμενος και στεγνός μέσα στην πολυτελή του άμαξα. Ένωσε το σαγόνι της να πέφτει, παρόλο που καταλάβαινε ότι δεν υπήρχε λόγος να νιώθει έκπληκτη. Ο Μάρκουσ ζούσε στο Κέιμπριτζσαϊρ, όχι πολύ μακριά από την πόλη. Επιπλέον, αν ήταν να τη δει κάποιος τη στιγμή που έμοιαζε με βρεγμένο, εξαθλιωμένο πλάσμα της οικογένειας των τρωκτικών, σίγουρα δεν ήταν εκείνος.

«Για όνομα του Θεού, Ονόρια», είπε βλοσυρά με εκείνο το υπερροπτικό ύφος. «Πρέπει να έχεις παγώσει».

Κατάφερε να ανασηκώσει ανεπαίσθητα τους ώμους της. «Κάνει λίγη ψύχρα».

«Τι κάνεις εδώ;»

«Καταστρέφω τα παπούτσια μου».

«Τι;»

«Ψώνια», είπε δείχνοντας στην απέναντι πλευρά του δρόμου. «Παρέα με φίλες. Και ξαδέλφες». Όχι ότι οι ξαδέλφες της δεν ήταν και φίλες της, όμως είχε τόσο πολλές ξαδέλφες που ήταν μια κατηγορία από μόνες τους.

Η πόρτα άνοιξε περισσότερο. «Μπες μέσα», της είπε. 'Όχι Πέρασε μέσα, σε παρακαλώ ή Παρακαλώ, πρέπει να στεγνώσεις. Απλώς: Μπες μέσα.

Μια άλλη κοπέλα θα είχε τινάξει τα μαλλιά της και θα είχε πει *Δεν μπορείς να μου δίνεις διαταγές!* Μια άλλη, πιο ξιπασμένη κοπέλα θα το είχε σκεφτεί ακόμα και αν δεν είχε τολμήσει να το πει. Όμως η Ονόρια κρύωνε και εκτιμούσε την άνεσή της περισσότερο από την περηφάνια της, και επιπλέον αυτός ήταν ο Μάρκουσ Χόλροϊντ που την ήξερε από τότε που ήταν κοριτσάκι.

Από τότε που ήταν έξι ετών για την ακρίβεια.

Αυτή ήταν ίσως και η τελευταία φορά που είχε εκείνη το πάνω χέρι, σκέφτηκε μορφάζοντας. Στα επτά είχε γίνει τόσο ενοχλητική, που ο Μάρκουσ και ο αδελφός της είχαν αρχίσει να τη φωνάζουν κουνούπι. Όταν τους είπε ότι το θεωρούσε φιλοφρόνηση, ότι της άρεσε που τη σύγκριναν με κάτι τόσο εξωτικό και επικίνδυνο, το άλλαξαν σε ζουζούνι.

Και ζουζούνι παρέμεινε από τότε.

Την είχε δει και πιο βρεγμένη. Την είχε δει εντελώς μούσκεμα.

Ήταν οχτώ χρονών και νόμιζε ότι την έκρυβαν τελείως τα κλαδιά της γέρικης βελανιδιάς στο Γούιπλ Χιλ. Ο Μάρκουσ και ο Ντάνιελ είχαν χτίσει ένα κάστρο στη βάση της και δεν επιτρέπονταν κορίτσια εκεί. Την είχαν πετροβολήσει με βότσαλα μέχρι που γλίστρησε και έπεσε.

Εκ των υστέρων κατάλαβε ότι δεν έπρεπε να έχει διαλέξει το κλαδί πάνω από τη λίμνη.

Ο Μάρκουσ την είχε βγάλει έξω, όμως δεν μπορούσε να πει το ίδιο για τον αδελφό της.

Ο Μάρκουσ Χόλροϊντ, σκέφτηκε θλιμμένα, ήταν στη ζωή της σχεδόν από τότε που μπορούσε να θυμηθεί. Πριν γίνει εκείνος

λόρδος του Τσάτερικ και πριν γίνει ο Ντάνιελ λόρδος του Γουίνστεντ. Πριν η Σάρλοτ, η κοντινότερη σε ηλικία αδελφή της, παντρευτεί και φύγει από το σπίτι.

Πριν φύγει ο Ντάνιελ.

«Ονόρια».

Σήκωσε το βλέμμα της. Η φωνή του ακουγόταν ανυπόμονη αλλά το πρόσωπό του έδειχνε ανησυχία.

«Μπες μέσα», επανέλαβε.

Η Ονόρια έγενεψε και έκανε αυτό που της είπε πάνοντας το χέρι του για να τη βοηθήσει να μπει στην άμαξα. «Μάρκους», είτε προσπαθώντας να βολευτεί στο κάθισμα με όλη τη χάρη και την αδιαφορία που θα επιδείκνυε σε ένα σαλόνι παρά τα νερά γύρω από τα πόδια της. «Τι όμορφη έκπληξη να σε συναντήσω».

Την κοίταξε σμίγοντας ελάχιστα τα σκούρα φρύδια του. Ήταν σίγουρη ότι προσπαθούσε να βρει τον πιο αποτελεσματικό τρόπο για να την επιπλήξει.

«Μένω εδώ στην πόλη με τους Ρόιλ», του είπε, παρόλο που δεν την είχε ρωτήσει ακόμη. «Θα μείνουμε πέντε μέρες. Η Σέσιλι Ρόιλ, οι ξαδέλφες μου Σάρα και Άιρις και εγώ». Έκανε μια παύση περιμένοντας να δει κάποια λάμψη αναγνώρισης στα μάτια του και μετά είπε: «Δεν θυμάσαι ποιες είναι, έτσι δεν είναι;»

«Έχεις πάρα πολλές ξαδέλφες», της επισήμανε.

«Η Σάρα είναι αυτή με τα πυκνά, σκούρα μαλλιά και μάτια», είπε.

«Πυκνά μάτια;» μουρμούρισε με ένα μικρό χαμόγελο.

«Μάρκους».

Γέλασε. «Πολύ καλά. Πυκνά μαλλιά, σκούρα μάτια».

«Η Άιρις είναι πολύ ανοιχτόχρωμη με ξανθοκόκκινα μαλλιά», του θύμισε. «Και πάλι δεν θυμάσαι».

«Είναι από εκείνη την οικογένεια με τα λουλούδια».

Η Ονόρια μόρφασε. Ήταν αλήθεια ότι ο θείος Ουίλιαμ και η θεία Μαρία είχαν ονομάσει τις κόρες τους Ρόουζ, Μάριγκολντ, Λάβαντερ, Άιρις και Μάργκαρετ, αλλά όπως και να 'χε...

«Ξέρω ποια είναι η δεσποινίς Ρόιλ», είπε ο Μάρκους.

«Είναι γειτόνισσά σου. Πρέπει να ξέρεις ποια είναι».

Ο Μάρκους απλώς ανασήκωσε τους ώμους του.

«Τέλος πάντων, ήρθαμε στο Κέμπριτζ επειδή η μητέρα της Σέσιλι πιστεύει ότι χρειαζόμαστε όλες λίγη βελτίωση».

Ένα αόριστα ειρωνικό χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη του.
«Βελτίωση;»

Η Ονόρια αναρωτήθηκε γιατί οι γυναίκες χρειάζονταν πάντα βελτίωση ενώ οι άντρες απλώς πήγαιναν σχολείο. «Δωροδόκησε δύο καθηγητές για να μας επιτρέψουν να ακούσουμε τις διαλέξεις τους».

«Αλήθεια;» Ο τόνος του μαρτυρούσε περιέργεια. Και δυσπιστία.

«Η ζωή και η εποχή της βασίλισσας Ελίζαμπεθ», δήλωσε ευσυνείδητα η Ονόρια. «Και μετά από αυτό κάτι στα ελληνικά».

«Μιλάς ελληνικά;»

«Καμία μας δεν μιλάει», παραδέχτηκε η Ονόρια. «Όμως ήταν ο μοναδικός άλλος καθηγητής που δέχτηκε να μιλήσει σε γυναίκες». Έκανε μια γκριμάτσα. «Σκοπεύει να κάνει τη διάλεξη δύο φορές στη σειρά. Πρέπει να περιμένουμε σε ένα γραφείο μέχρι να φύγουν οι φοιτητές από το αμφιθέατρο για να μη μας δουν και χάσουν το μυαλό τους».

Ο Μάρκους έγνεψε σκεφτικός. «Είναι σχεδόν αδύνατον για έναν κύριο να παραμείνει συγκεντρωμένος στις σπουδές του με τόση γυναικεία ομορφιά γύρω του».

Για μια στιγμή η Ονόρια νόμισε ότι μιλούσε σοβαρά. Τον κοίταξε με την άκρη του ματιού πριν βάλει τα γέλια. «Κάνε μου τη

χάρη», είπε ρίχνοντάς του μια ελαφριά γροθιά στον ώμο. Τέτοια επίδειξη οικειότητας ήταν ανήκουστη στο Λονδίνο, όμως εδώ με τον Μάρκουσ...

Άλλωστε ήταν κυριολεκτικά σαν αδελφός της.

«Πώς είναι η μητέρα σου;» τη ρώτησε.

«Καλά», απάντησε η Ονόρια, παρόλο που δεν ήταν. Όχι στ' αλήθεια. Η λαίδη Γουίνστεντ δεν συνήλθε ποτέ μετά το σκάνδαλο που ξέσπασε όταν υποχρέωσαν τον Ντάνιελ να φύγει από τη χώρα. Τη μία γκρίνιαζε για ανύπαρκτες αρρώστιες και την άλλη υποκρινόταν πως ο μικρότερος γιος της δεν υπήρξε ποτέ.

Ήταν... δύσκολο.

«Ελπίζει να αποτραβηχτεί στο Μπαθ», πρόσθεσε η Ονόρια. «Ζει εκεί η αδελφή της και πιστεύω ότι θα τα πήγαιναν καλά οι δυο τους. Δεν της αρέσει πραγματικά το Λονδίνο».

«Της μητέρας σου;» ρώτησε έκπληκτος ο Μάρκουσ.

«Όχι όπως παλιά», διευκρίνισε η Ονόρια. «Όχι από τότε που ο Ντάνιελ... ξέρεις».

Τα χείλη του Μάρκουσ σφίχτηκαν. Ήξερε.

«Νομίζει ότι ο κόσμος μιλάει ακόμα γι' αυτό», πρόσθεσε η Ονόρια.

«Μιλάει;»

Ανασήκωσε ελαφρά τους ώμους της. «Δεν έχω ιδέα. Δεν το νομίζω. Κανείς δεν το έχει κάνει μπροστά μου. Επιπλέον έχουν περάσει σχεδόν τρία χρόνια. Δεν νομίζεις ότι έχουν πλέον άλλα θέματα συζήτησης;»

«Θα έλεγα ότι όλοι έπρεπε να έχουν άλλο θέμα συζήτησης και όταν συνέβη», είπε κακόκεφα.

Η Ονόρια κοίταξε το βλοσυρό πρόσωπό του και ύψωσε το φρύδι της. Δεν ήταν τυχαίο που είχε τρομάξει τόσες ντεμπιτάντ. Οι φίλες της τον έτρεμαν.

Αυτό δεν ήταν εντελώς αλήθεια. Τον φοβούνταν μόνο όταν ήταν μπροστά. Τον υπόλοιπο καιρό κάθονταν στα γραφειάκια τους κι έγραφαν το όνομά τους μαζί με το δικό του – με γελοία καλλιγραφικά γράμματα διακοσμημένα με καρδούλες και αγγελάκια.

Ο Μάρκουσ Χόλροϊντ ήταν κελεπούρι.

Αυτό δεν οφειλόταν στην ομορφιά του, αφού δεν ήταν ακριβώς όμορφος. Τα μαλλιά του ήταν σκούρα, το ίδιο και τα μάτια του, αλλά το πρόσωπό του είχε κάτι τραχύ. Τα φρύδια του ήταν πολύ πυκνά, πολύ ίσια και τα μάτια του χωμένα μέσα στις κόγχες τους.

Όμως είχε κάτι που τραβούσε την προσοχή. Κάτι απόμακρο, ελαφρώς υπεροπτικό, σαν να μην είχε υπομονή για ανοησίες.

Οι κοπέλες τρελαίνονταν γι' αυτό, παρόλο που οι ίδιες ήταν η ενσάρκωση της ανοησίας.

Μιλούσαν γι' αυτόν ψιθυριστά σαν να ήταν ο σκοτεινός ήρωας κάποιου βιβλίου ή ο κακός, σκοτεινός και μυστηριώδης, που έπρεπε να λυτρωθεί.

Ενώ για την Ονόρια ήταν απλώς ο Μάρκουσ, κάτι που δεν ήταν καθόλου απλό. Απεχθανόταν τον τρόπο που τη χειραγωγούσε, το επικριτικό βλέμμα του. Την έκανε να νιώθει όπως χρόνια πριν, σαν ενοχλητικό παιδί ή σαν άχαρη έφηβη.

Κι όμως την ίδια στιγμή η παρουσία του είχε κάτι παρηγορητικό. Οι δρόμοι τους δεν διασταυρώνονταν τόσο συχνά όσο παλιότερα – όλα ήταν διαφορετικά τώρα που είχε φύγει ο Ντάνιελ –, όμως όταν έμπαινε σε ένα δωμάτιο και ήταν κι εκείνος εκεί...

Το ήξερε.

Και παραδόξως το θεωρούσε καλό.

«Σκοπεύεις να έρθεις στο Λονδίνο για τη σεζόν;» τον ρώτησε ευγενικά.

«Για ένα διάστημα», απάντησε με πρόσωπο ανέκφραστο. «Έχω κάποιες υποθέσεις που πρέπει να τακτοποιήσω εδώ».

«Βέβαια».

«Κι εσύ;» τη ρώτησε.

Ανοιγόκλεισε τα μάτια της.

«Σκοπεύεις να πας στο Λονδίνο για τη σεζόν;»

Μισάνοιξε τα χείλη της. Σίγουρα δεν μιλούσε σοβαρά. Πού αλλού θα μπορούσε να πάει δεδομένου ότι ήταν ανύπαντρη; Δεν μπορούσε να...

«Γελάς;» τον ρώτησε καχύποπτα.

«Και βέβαια όχι». Όμως χαμογελούσε.

«Δεν είναι αστείο», του είπε. «Δεν έχω επιλογή. Πρέπει να πάω για τη σεζόν. Είμαι απελπισμένη».

«Απελπισμένη», επανέλαβε με δύσπιστο ύφος. Ήταν μια έκφραση που έπαιρνε συχνά.

«Αυτή τη χρονιά πρέπει να βρω σύζυγο». Ένιωσε το κεφάλι της να κινείται μπρος πίσω, παρόλο που δεν ήξερε ποια ακριβώς ήταν η ένστασή της. Η κατάσταση της δεν διέφερε από εκείνη των περισσότερων φιλενάδων της. Δεν ήταν η μοναδική νεαρή κυρία που ήθελε να παντρευτεί. Όμως δεν ήθελε έναν σύζυγο ώστε να μπορεί να θαυμάζει το δαχτυλίδι στο δάχτυλό της ή για να απολαμβάνει το κύρος της παντρεμένης γυναίκας. Ήθελε ένα δικό της σπίτι. Μια οικογένεια – μια μεγάλη, θορυβώδη οικογένεια που δεν πρόσεχε πάντα τους τρόπους της.

Την αρρώσταινε η σιωπή που επικρατούσε στο σπίτι της. Απεχθανόταν τον ήχο των βημάτων της πάνω στο πάτωμα, το γεγονός ότι ήταν ίσως ο μοναδικός ήχος που άκουγε ολόκληρο το απόγευμα.

Χρειαζόταν έναν σύζυγο. Ήταν η μοναδική λύση.

«Έλα τώρα, Ονόρια», είπε ο Μάρκουσ και δεν χρειαζόταν να

δει το πρόσωπό του για να καταλάβει πώς ακριβώς ήταν το ύφος του – συγκαταβατικό, δύσπιστο και λίγο ενοχλημένο. «Δεν μπορεί να είναι τόσο δυσάρεστη η ζωή σου».

Έσφιξε τα δόντια της. Απεχθανόταν αυτόν τον τόνο.

«Ξέχνα ό,τι είπα», μουρμούρισε, γιατί δεν άξιζε τον κόπο να προσπαθήσει να του εξηγήσει.

Ο Μάρκουσ ξεφύσηξε αλλά και ακόμα κι αυτό ακούστηκε επικριτικό. «Δεν θα βρεις σύζυγο εδώ», είπε.

Έσφιξε τα χείλη της μετανιώνοντας που είχε αναφέρει το θέμα.

«Οι φοιτητές εδώ είναι πολύ νέοι», συνέχισε εκείνος.

«Έχουν την ίδια ηλικία με μένα», είπε πέφτοντας εύκολα στην παγίδα του.

Όμως ο Μάρκουσ δεν ικανοποιήθηκε, δεν ήταν τέτοιος άνθρωπος. «Γι' αυτό ήρθες στο Κέμπριτζ, έτσι δεν είναι; Για να συναντήσεις τους φοιτητές που δεν έχουν πάει ακόμη στο Λονδίνο».

Κοίταζε μπροστά της με αποφασιστικότητα. «Σου είπα ότι είμαστε εδώ για τις διαλέξεις».

Ο Μάρκουσ έγνεψε. «Στα ελληνικά».

«Μάρκουσ».

Χαμογέλασε. Μόνο που δεν ήταν στ' αλήθεια χαμόγελο. Ο Μάρκουσ ήταν πάντα τόσο σοβαρός, τόσο άκαμπτος, που το δικό του χαμόγελο για κάποιον άλλον ήταν ένα ξερό μισό χαμόγελο. Η Ονόρια αναρωτήθηκε πόσο συχνά χαμογελούσε χωρίς να το αντιλαμβάνονται οι άλλοι. Ήταν τυχερός που τον ήξερε τόσο καλά. Κάποιος άλλος θα σκεφτόταν ότι δεν είχε καθόλου χιούμορ.

«Γιατί το έκανες αυτό;» τη ρώτησε.

Τον κοίταξε ξαφνιασμένη. «Γιατί έκανα τι;»

«Στριφογύρισες τα μάτια σου».

«Αλήθεια;» Ειλικρινά δεν είχε ιδέα αν το είχε κάνει. Όμως γιατί την παρακολουθούσε τόσο προσεχτικά ο Μάρκος; Ήταν ο Μάρκος, για όνομα του Θεού. Κοίταξε έξω από το παράθυρο. «Νομίζεις ότι κόπασε η βροχή;»

«Όχι», απάντησε χωρίς να γυρίσει καθόλου το κεφάλι του.

Η Ονόρια υπέθετε ότι δεν χρειαζόταν να το κάνει. Ήταν μια ανόητη ερώτηση, μόνο και μόνο για να αλλάξουν θέμα. Η βροχή έπεφτε ανελέητα πάνω στην άμαξα.

«Να σε πάω στους Ρόιλ;» ρώτησε ευγενικά.

«Όχι, ευχαριστώ». Η Ονόρια έστριψε τον λαιμό της προσπαθώντας να δει μέσα από το τζάμι και την καταγίδα τη βιτρίνα της κυρίας Πίλαστερ. Δεν μπορούσε να δει τίποτα, αλλά ήταν μια καλή δικαιολογία για να μην κοιτάζει εκείνον, έτσι το έκανε επιδεικτικά. «Θα συναντήσω τις φίλες μου σε λίγα λεπτά».

«Πεινάς;» τη ρώτησε. «Πέρασα νωρίτερα από του Φλιντλ και πήρα μερικά κέικ για το σπίτι».

Τα μάτια της έλαμψαν. «Κέικ;»

Δεν ακούστηκε σαν λέξη αλλά σαν αναστεναγμός. Ή σαν βογκητό. Αλλά δεν την ένοιαζε. Ο Μάρκος ήξερε ότι τα γλυκά ήταν η αδυναμία της όπως και δική του. Στον Ντάνιελ δεν άρεσαν ποτέ ιδιαίτερα τα γλυκά, και όταν ήταν παιδιά, εκείνη και ο Μάρκος είχαν βρεθεί πολλές φορές πάνω από ένα πιάτο με κέικ και μπισκότα.

Ο Ντάνιελ έλεγε ότι έμοιαζαν με φυλή αγρίων και ο Μάρκος είχε γελάσει δυνατά, αλλά η Ονόρια δεν είχε καταλάβει ποτέ γιατί.

Έσκυψε και έβγαλε κάτι από ένα κουτί στα πόδια του. «Έχεις ακόμη αδυναμία στη σοκολάτα;»

«Πάντα». Έπιασε τον εαυτό της να χαμογελάει συνένοχα. Και ίσως ανυπόμονα.

Ο Μάρκος γέλασε. «Θυμάσαι εκείνη την τούρτα σοκολάτα που έφτιαξε η μαγείρισσα...»

«Αυτή που έφαγε ο σκύλος;»

«Παραλίγο να βάλω τα κλάματα».

Η Ονόρια μόρφασε. «Εγώ τα έβαλα».

«Έφαγα μια μπουκιά».

«Εγώ καμιά», είπε νοσταλγικά. «Αλλά μύριζε θεϊκά».

«Ω, ναι». Έδειχνε λες και η ανάμνηση τον είχε εκστασιάσει. «Ήταν θεϊκή».

«Ξέρεις, πάντα υποπτευόμουν ότι ο Ντάνιελ είχε αφήσει την Μπάτερκαλ να μπει στο σπίτι».

«Είμαι σίγουρος», συμφώνησε ο Μάρκος. «Η έκφραση στο πρόσωπό του...»

«Ελπίζω να τον κοπάνησες».

«Παραλίγο να τον σκοτώσω», τη διαβεβαίωσε.

Χαμογέλασε και μετά είπε: «Όχι στ' αλήθεια όμως, ε;»

Της ανταπέδωσε το χαμόγελο. «Όχι στ' αλήθεια». Χαμογέλασε στην ανάμνηση και μετά της πρόσφερε ένα μικρό παραλληλόγραμμο κέικ σοκολάτα, υπέροχο και καφετί, πάνω σε ένα κομμάτι λευκό χαρτί. Μύριζε θεϊκά. Η Ονόρια πήρε μια βαθιά ανάσα, γεμάτη χαρά, και χαμογέλασε.

Μετά κοίταξε τον Μάρκος και χαμογέλασε πάλι. Επειδή για μια στιγμή είχε νιώσει σαν να ήταν ξανά ο εαυτός της, εκείνο το κορίτσι που ήταν μερικά χρόνια πριν, όταν μπροστά της απλωνόταν ολόκληρος ο κόσμος, μια λαμπερή, γυαλιστερή σφαίρα όλο υποσχέσεις. Δεν είχε συνειδητοποιήσει ότι της έλειπε αυτή η αίσθηση – του να ανήκεις κάπου, σε ένα μέρος, με κάποιον που σε γνώριζε απόλυτα και ολοκληρωτικά και παρ' όλα αυτά πίστευε ότι άξιζε να γελάτε μαζί.

Ήταν παράξενο που ο Μάρκος την είχε κάνει να νιώσει έτσι.

Και συγχρόνως δεν ήταν καθόλου παράξενο.

Πήρε το κέικ από το χέρι του και το κοίταξε ερωτηματικά.

«Φοβάμαι ότι δεν έχω μαχαιροπίρουνα», της είπε απολογητικά.

«Μπορεί να τα κάνω χάλια», είπε, ελπίζοντας ότι εκείνος θα συνειδητοποιούσε ότι στην πραγματικότητα του έλεγε *Πες μου ότι δεν σε νοιάζει αν γεμίσω την άμαξά σου με ψίχουλα*.

«Θα φάω κι εγώ ένα», της είπε. «Για να μην αισθάνεσαι μόνη».

Η Ονόρια προσπάθησε να μη χαμογελάσει. «Είναι πολύ γενναίο δωρο εκ μέρους σου».

«Είμαι σίγουρος ότι είναι καθήκον μου».

«Να τρως κέικ;»

«Είναι ένα από τα πιο ευχάριστα καθήκοντα ενός αριστοκράτη κυρίου», είπε.

Η Ονόρια χαμογέλασε και έφαγε μια μπουκιά. «Θεέ μου».

«Καλό;»

«Θεϊκό», είπε κι έφαγε άλλη μια μπουκιά. «Είναι καλύτερο και από θεϊκό».

Εκείνος χαμογέλασε και άρχισε να τρώει καταβροχθίζοντας το μισό κέικ του με μια μπουκιά. Και ενώ η Ονόρια τον παρακολουθούσε έκπληκτη, έβαλε και το υπόλοιπο στο στόμα του και το κατάπιε.

Μπορεί το κομμάτι να μην ήταν πολύ μεγάλο, αλλά ακόμα κι έτσι... Έφαγε μια μικρή μπουκίτσα από το δικό της προσπαθώντας να το κάνει να διαρκέσει περισσότερο.

«Πάντα το έκανες αυτό», είπε.

Σήκωσε το βλέμμα της. «Ποιο;»

«Έτρωγες αργά το γλυκό σου για να βασανίσεις τους υπόλοιπους».

«Μου αρέσει να το κάνω να διαρκεί». Του έριξε ένα πονηρό βλέμμα συνοδεύοντάς το με το ανασήκωμα του ενός ώμου. «Αν το θεωρείς βασανιστήριο είναι δικό σου πρόβλημα».

«Άκαρδη», μουρμούρισε.

«Με σένα πάντα».

Γέλασε πάλι. Η Ονόρια σκέφτηκε έκπληκτη πόσο διαφορετικός έδειχνε τώρα που ήταν μόνοι. Ήταν σαν να είχε επιστρέψει ο παλιός Μάρκος, εκείνος που πρακτικά ζούσε στο Γουίπλ Χιλ. Είχε γίνει πραγματικά μέλος της οικογένειας και έπαιρνε μέρος ακόμα και στις φριχτές παντομίμες τους. Έκανε κάθε φορά το δέντρο επειδή για κάποιο λόγο αυτό τη διασκεδάζε.

Της άρεσε εκείνος ο Μάρκος. Τον είχε λατρέψει εκείνο τον Μάρκος.

Όμως τα τελευταία χρόνια είχε εξαφανιστεί και τη θέση του είχε πάρει ο σιωπηλός, βλοσυρός άντρας που ο κόσμος αποκαλούσε λόρδο Τσάτερις. Ήταν θλιβερό. Για εκείνη, αλλά κυρίως για εκείνον.

Τελείωσε το κέικ της προσπαθώντας να αγνοήσει την ικανοποιημένη έκφρασή του και μετά δέχτηκε το μαντίλι που της πρόσφερε για να σκουπίσει τα ψίχουλα από τα δάχτυλά της. «Ευχαριστώ», του είπε επιστρέφοντάς του το μαντίλι.

Ο Μάρκος έγενεψε και είπε: «Πότε θα;...»

Όμως τον διέκοψε ένα δυνατό χτύπημα στο τζάμι. Η Ονόρια κοίταξε πίσω του για να δει ποιος χτυπούσε.

«Με συγχωρείτε, κύριε», είπε ο υπηρέτης με την οικεία λιβρέα, «η κυρία είναι η λαίδη Ονόρια;»

«Ναι, είναι».

Η Ονόρια έγειρε μπροστά. «Αυτός είναι... ε...» Δεν είχε ιδέα ποιο ήταν το όνομά του, όμως είχε συνοδεύσει τις νεαρές κυρίες στα ψώνια τους. «Είναι από τους Ρόιλ». Χάρισε στον Μάρκος

ένα μικρό αμήχανο χαμόγελο και μετά σηκώθηκε και βγήκε σκύβοντας από την άμαξα. «Πρέπει να φύγω. Με περιμένουν οι φίλες μου».

«Θα σε επισκεφτώ αύριο».

«Τι;» Κοκάλωσε σκυμμένη σαν γριά.

Ύψωσε ειρωνικά το ένα φρύδι του. «Σίγουρα η οικοδέσποινά σου δεν θα έχει αντίρρηση».

Να ενοχληθεί η κυρία Ρόιλ επειδή ένας ανύπαντρος κόμης που δεν είχε κλείσει τα τριάντα θα επισκεπτόταν το σπίτι της; Η Ονόρια θα χρειαζόταν να προσπαθήσει πολύ για να την εμποδίσει να οργανώσει μια παρέλαση.

«Είμαι σίγουρη ότι θα χαρεί πολύ», κατάφερε να πει.

«Ωραία». Ξερόβηξε. «Έχει περάσει πολύς καιρός».

Τον κοίταξε έκπληκτη. Σίγουρα δεν τη σκεφτόταν καθόλου όταν δεν βρίσκονταν και οι δύο στο Λονδίνο για τη σεζόν.

«Χαίρομαι που είσαι καλά», είπε απότομα.

Η Ονόρια δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί την ξάφνιασε αυτή η δήλωση, όμως την ξάφνιασε.

Πραγματικά.

Ο Μάρκος παρακολουθούσε τον υπηρέτη των Ρόιλ να συνοδεύει την Ονόρια στο κατάστημα στην άλλη πλευρά του δρόμου. Όταν βεβαιώθηκε για την ασφάλειά της, χτύπησε τρεις φορές τον τοίχο κάνοντας σήμα στον αμαξά να ξεκινήσει.

Η παρουσία της στο Κέιμπριτζ τον είχε εκπλήξει.

Δεν γνώριζε τις κινήσεις της όταν δεν βρισκόταν στο Λονδίνο, αλλά πίστευε ότι θα είχε μάθει πως σκόπευε να βρεθεί τόσο κοντά στο σπίτι του.

Σκέφτηκε ότι θα έπρεπε να κάνει σχέδια για τη σεζόν στο

Λονδίνο. Δεν ήταν ψέματα ότι είχε υποθέσεις που έπρεπε να τακτοποιήσει εδώ, όπως της είχε πει, όμως η απόλυτη αλήθεια ήταν ότι προτιμούσε την εξοχή. Δεν υπήρχε κάτι που απαιτούσε την παρουσία του στο Κέιμπριτζσαϊρ, όμως υπήρχαν πολλά θέματα που λύνονταν ευκολότερα όταν βρισκόταν εκεί.

Επιπλέον απεχθανόταν τη σεζόν. Τη μισούσε. Αν όμως η Ονόρια ήταν αποφασισμένη να βρει σύζυγο, ο Μάρκους θα έπρεπε να πάει στο Λονδίνο για να διασφαλίσει ότι δεν θα έκανε κάποια καταστροφική επιλογή.

Άλλωστε είχε ορκιστεί.

Ο Ντάνιελ Σμάιθι-Σμιθ ήταν ο πιο κοντινός του φίλος. Δεν ήταν ο μοναδικός του φίλος αλλά ήταν ο μοναδικός πραγματικός του φίλος.

Χίλιοι γνωστοί αλλά μόνο ένας πραγματικός φίλος.

Αυτή ήταν η ζωή του.

Όμως ο Ντάνιελ είχε φύγει και σύμφωνα με το τελευταίο του μήνυμα βρισκόταν κάπου στην Ιταλία. Και δεν ήταν πιθανό να επιστρέψει, τουλάχιστον όχι όσο ζούσε ο μαρκήσιος του Ράμσγκεϊτ που ήταν αποφασισμένος να πάρει εκδίκηση.

Τι τεράστιο μπλέξιμο ήταν αυτό. Ο μαρκήσιος είχε πει στον Ντάνιελ να μην παίζει χαρτιά με τον Χιου Πρέντις. Όμως ο Ντάνιελ, αποφασισμένος να δοκιμάσει την τύχη του, είχε γελάσει. Ο Πρέντις κέρδιζε πάντα. Πάντα. Ήταν πανέξυπνος και το γνώριζαν όλοι. Μαθηματικά, φυσική, ιστορία – είχε καταλήξει να διδάσκει τους υφηγητές στο πανεπιστήμιο. Ο Χιου Πρέντις δεν έκλεβε στα χαρτιά, κέρδιζε επειδή είχε μια εξαιρετικά καλή μνήμη και ένα μυαλό που έβλεπε τον κόσμο μέσα από μοτίβα και εξισώσεις.

Τουλάχιστον αυτό είχε πει στον Μάρκους όταν σπούδαζαν μαζί στο Ίτον. Η αλήθεια ήταν ότι ο Μάρκους εξακολουθούσε να μην καταλαβαίνει απόλυτα τι ακριβώς εννοούσε. Και ήταν ο

δεύτερος καλύτερος στα μαθηματικά. Αλλά δίπλα στον Χιου... Δεν υπήρχε σύγκριση.

Κανένας λογικός άνθρωπος δεν έπαιζε χαρτιά με τον Χιου Πρέντις, όμως ο Ντάνιελ δεν σκεφτόταν λογικά. Ήταν ελαφρώς μεθυσμένος και ζαλισμένος από χαρά επειδή είχε ρίξει στο κρεβάτι μια κοπέλα, έτσι κάθισε απέναντι από τον Χιου και έπαιξε.

Και κέρδισε.

Ακόμα και ο Μάρκουσ δεν μπορούσε να το πιστέψει. Δεν πίστευε βέβαια ότι ο Ντάνιελ είχε κλέψει. Κανείς δεν πίστευε ότι ο Ντάνιελ είχε κλέψει. Τον συμπαθούσαν όλοι. Τον εμπιστεύονταν όλοι. Όμως από την άλλη κανείς δεν κέρδιζε τον Χιου Πρέντις. Ωστόσο ο Χιου είχε πει. Το ίδιο και ο Ντάνιελ. Όλοι είχαν πει. Έτσι, όταν ο Χιου αναποδογύρισε το τραπέζι και κατηγόρησε τον Ντάνιελ ότι είχε κλέψει, έγινε χαμός στην αίθουσα.

Ο Μάρκουσ δεν έμαθε ποτέ τι ακριβώς ειπώθηκε, όμως το θέμα τακτοποιήθηκε μέσα σε λίγα λεπτά – ο Ντάνιελ Σμάιθι-Σμιθ και ο Χιου Πρέντις θα συναντιούνταν την αυγή. Με πιστόλια.

Και με λίγη τύχη μέχρι τότε θα είχαν ξεμεθύσει ώστε να καταλάβουν πόσο ανόητοι ήταν.

Ο Χιου πυροβόλησε πρώτος και η σφαίρα έξυσε τον αριστερό ώμο του Ντάνιελ. Και ενώ όλοι παρακολουθούσαν έκπληκτοι – η ευγένεια υπαγόρευε να πυροβολήσει στον αέρα–, ο Ντάνιελ σήκωσε το όπλο και ανταπέδωσε τον πυροβολισμό.

Και ο Ντάνιελ –που δεν ήταν ποτέ καλός στον στόχο– τον πέτυχε στο πάνω μέρος του μηρού. Είχε πεταχτεί τόσο πολύ αίμα που ο Μάρκουσ ανακατευόταν ακόμη όταν το σκεφτόταν. Ο γιατρός έβαλε τις φωνές. Η σφαίρα είχε χτυπήσει σίγουρα αρτηρία, αφού τίποτα άλλο δεν θα είχε προκαλέσει τόση αιμορραγία. Για τρεις μέρες όλοι αναρωπιούνταν αν θα ζούσε ο Χιου. Κανείς δεν σκέφτηκε το πόδι του και το σπασμένο μηριαίο οστό.

Ο Χιου έζησε αλλά δεν μπορούσε να περπατήσει. Όχι χωρίς μπαστούνι. Και ο πατέρας του, ο εξαιρετικά ισχυρός και εξαιρετικά θυμωμένος μαρκήσιος του Ράμσγκεϊτ, ορκίστηκε ότι θα έφερνε τον Ντάνιελ ενώπιον της δικαιοσύνης.

Αυτός ήταν ο λόγος για την απόδραση στην Ιταλία.

Αυτός ήταν ο λόγος που την τελευταία στιγμή, πάνω στην προκυμαία και ενώ το πλοίο ετοιμαζόταν να σαλπάρει, του είπε ξέπνοος: *«Θα φροντίσεις την Ονόρια, έτσι δεν είναι; Φρόντισε να μην παντρευτεί κανέναν βλάκα».*

Και βέβαια ο Μάρκος είχε πει ναι. Τι άλλο θα μπορούσε να πει; Όμως δεν μίλησε ποτέ στην Ονόρια γι' αυτή την υπόσχεση. Θα ήταν καταστροφικό. Αρκετά δύσκολο ήταν να παρακολουθεί τις κινήσεις της και χωρίς να το γνωρίζει εκείνη. Αν μάθαινε ότι της έκανε τον κηδεμόνα, θα γινόταν έξαλλη. Το τελευταίο που χρειαζόταν ήταν να προσπαθεί να τον σταματήσει.

Και αυτό ακριβώς θα έκανε. Ο Μάρκος ήταν σίγουρος. Δεν ήταν πεισματάρης. Συνήθως ήταν μια απόλυτα λογική κοπέλα. Αλλά ακόμα και τα πιο λογικά θηλυκά δυσανασχετούσαν όταν ένιωθαν ότι προσπαθούσαν να τους κάνουν κουμάντο.

Έτσι την παρακολουθούσε από μακριά και είχε διώξει σιωπηλά έναν δυο θαυμαστές.

Τρεις ίσως.

Ή και τέσσερις.

Το είχε υποσχεθεί στον Ντάνιελ.

Και ο Μάρκος Χόλροϊντ δεν αθετούσε τις υποσχέσεις του.